

"אני אצטרכ לך כדי להמשהו. מה אני
אגיד לך? אגיד לך שגם לדינה של
יש עגילים, ואם זה בואך בשיעושים את
תחרותים. אבל, אולי היא תצחק צחוק
ומגיד מה פתאם זה מואב, ותספר
שהיא לא הוציאה לך. ואולי היא מעלב
שאני חושבת שעה כואב. ואולי אני אש-
אל אותה איזה אותו יש לאבא שלת.
אבל אולי אין לו אותו בכלל. וזה היא
חפצע. או שתחילה להשווין עם אינשויו
אותו מחוץ לארץ..."

הפעמוני צלצל ואורית עוד לא החליך
טה מה להציג. בוגדים הימה מקשחת
על המשלון בלי למרגיש. עד שהצליכה
לשאיל, "קוראים לך רוזי? איזה שם זה?"
ומכף ידעה שזאת שאלה משענת.

בעברית של עולמים חרים קבלת
חשוכה צפניה: רוזי זה רוזה. שוננת
לא שוננה. ורד. ובבר הפתיל המשוער
השני ואי אפשר לדעת מה לעשות מרבי
הרצינות על הנקנים של זויזרונה-ושא-
נזהודה. השערות שלה כמעט גיניגיות.
אבל יותר בהירות, והעינום מתחות רדי-
סימן בדיק באוטו צבע.

כשצללו להפסקה באו דינה וחגית
לשיקון של אורית והזמנינו את רוזי
למשחק: "רגל-ודם-קפסיצים-חליקה-עור-
חרגר". רוזי למונה את המשחק ואם לא
הצליכה הימה עוזה פרצופים מצחיקים.
כאלו היא נבהלה וכולם צחקו היא בבר
ונאמה קצת שוכבה. לא כמו שוחשבים
כולם על ילדים לא צברים.

ככל המשוער הבא חשבה אורית ותשכה:
אייה משחק יפה אלמד אותה אני שטא-
חק שוב? הרי היא ישבת על-ידי ולא
על-ידי דינה או פגית. הרבה מפשנות
שכחלה להציג, ובדרמיונה ראתה אותה
וاثת רוזי יושבות בצל, מתחת ליטון
הכיפה ומחליפות סודות. בעפרונה הימה
מציררת על המשלון בלי למרגיש. עכשה
שיש לה שכבה. צירה גם בו פקריד
באמת. המракש של רוזי הפריע רק

פָּנוֹרָמָה וְקָדְמוֹתָה...

בַּיָּמִים
הַבָּא
כֵּן
בָּאַת

ריתה זו ההזמנות שלך. אורית, להוציא
שוב כי אפשר לסמך עליך."

כל המשוער הראשון ישכה רוזי ולא
הוציאה קגה מפית, והראש שלה זו
בדיק לכיוון שהמורחה חלה. יש לה
למורתני הרגל לנגרד את הערכ שלה
בנרת. ביחס כשייש לה מסלקת מגפתה
שישגים אתה בלבדה. אנחנו עושים כמה
צחוק. אבל רוזי — אתה זוכרת? אתה לא
זוכרת — בדיק שהמורחה גרה בראש
התחלתה גם כן לנגרד...

אותו יום הימה אורית שקעה יותר מ-
הרגיל. הרגל שלה זה להציג בבה-
גביה, וכשהמורחה שואלה האם היא או-
מרת: "איי מספימה בבחالت עם קדעה
של דינה," מה שבתוון, בטוטה. אורית גם
פשתה את האבטים שלה לכל דקfin ומי-
בקשת שליא יבזבזו אותם. כי הם מHIGH
לאן. בדרך כל היא תרגנית-היוקן. כי
הכתוב שזה הוא הכליף יפה בכתה. אבל
זה כל סמותים מקרים אותה. כי היא
ונכמת לחדר-המורים להביא את היומן.
אם המורה שוכחת אותן. ירצה חידשת.

בڪזרו, חי' כל הפסנויות שאורית תס-

פדר עם רוזי, הגדשה אותה עם העיני
ליהם. שידעת רק עברית למתחלים. כל
הכפה ובמידה לאורית: "זו הונמןנות
להוציאים הכנסת-ארחים מהי. קיבלו אורה
בסבר פנים יפות. עזרו לה ללמד עב-

לآخر חדש. כשהיתה רוזי משתקת
עם הבנות בבית-חולם אבא, והיתה
ሚשיי שואלה "מאיפהabalת בצלחת
על היד?" תקופה רוזי מתבוננת בצלחת
תירדה. לא רוחק מ.pin טהמון נגיד
אכבעוזות. ושוב הימה נוצרת ברגי-
חוול הקאפק וברעיש פינוי של גריידי
בון טשימים. רית זה נשאר לה בז'רין
יומר מאשר סקריאות במתקלה "תני לה
תני-לה!", יותר מאשר באב המשקה
בשעות. ריא זכרה גם את מבטה של
התחילה גם כן לנגרד...

"זה פצע שהיה לי..." אומרת רוזי.

ונבנות נברות ופסורות...

בסוף השליש הביאו לנו פחאמ ילה
חידשת. אנחנו מוצאים את המחרות עם
הנושא "וּמִן חרותנו". ומקבים לראיota
באינו שקלח פבואה המורה מנה פים.
והנה היא נכנסת עם תחליפה האהבה.
עם מסלקת מגחת ועם ילה חידשת.
חכאיית עד הברפים הימה לה וניגלים
באזורים.

הושיבו אותה ליד אורית כי היה שם
מקום פניו, והמורחה מנה אקרה לכל
הכפה ובמידה לאורית: "זו הונמןנות
להוציאים הכנסת-ארחים מהי. קיבלו אורה
בסבר פנים יפות. עזרו לה ללמד עב-

לכון השאירה רוח באמצע וחכחה שרוני
תזין את היד, כדי שאפשר יהיה למגר
את מק...

„אה!“ רוזי הבינה את הרעיון, הנעה
בראשה וחיכתה סוף סוף. בל' שהיות הפָרָ
רָה את כל הפליטים ופנמה לאורית:
„צבוטומי וכותומי נסעו לים. מותמי
בם. מי בסיירה?“

„צבוטומי“, עננה אורית בנדיבות.

ופתאם: „אי!“ פרצה א/orית בזעקה
רָמָת, שגן לא צפתה לעצמה בזאת
אצבוטומית של רוזי היי כחשות, והציג
בפה לא התאימה לריסים תגיניגים
חרקיקים. במקירותו מוקן השבה אורית:

„צבוטומי וכותומי שטו בסירה. מותמי
גַּפְל — מי נשארא?“ ובאותה מחרות
השיבה רוזי: „צבוטומי“, וסופה צביטה
סובבית נוראה... .

מכאן ואילך התפתחו הענינים ללא
מעצורים. האביטות הפכו לשירות. כו'
תווי אצבוטומי טבעו שניהם בחוץ גלי^ת
טפריות. האכובת, הגאונת והגאנת ותִּ
תשוקה להראות לה-אחות-ילטמייד ושלאי^ת
תחשב-לה. עד מהרה היתה לפניה בלה
נצבת בחצר במעגל סגור. סביר אורית
ירוזי מתהפטשות על חול המאבק,
שריחו ברכיים סיד והוא חורק בין הנסנים.
„תני לה! תני לה! קדימה. אורית!“
איש לא עזד את רוזי כי לא זכרו
איפלו אין קוראים לה, ובכלilia היה
חוךsha... .

הבריך שלה עם הסדרינים. או את האגס
סקאכלר במאכל החשוד הוה. רוזי לא עטה,
וא/orית הרגישה שהאל „ונתקע“ לה
בגב, ומושוק שתקף אותה היבאה
לחהלה:

„תשמעי: כותומי וצבוטומי נסעו בסי'
רָה. כותומי גַּפְל, מי נשארא?“

„בבקשה?“

תשמעי (היק): קי שני יילדים. הם
נסעו בסירה על מים. אחד קראו לו
צבוטומי, השני קראו לו כותומי. או
כותומי גַּפְל. מי נשארא?“

רוזי הבינה שזה משחק, והענו חשוב
ובעוד סptrה מוסף לרמת ולעלות נס'
מה את מזלה: „צבוטומי?“

בසפור, כמו שסוף סוף פתר בעיה

רק בשמע הצלול השלישי הוציאו
כלם את תיקי האכל. הנה הזרננות להתי-
חול. מכמה כליה עסקה במסחר: — מי
רוזה אפרסמן? — אגוי — מה יש לך?
— לא זה לא שוה — לך עם חלבת. — לא
אפרסמן. מה זה בבל? — תמן לי ביס
שווולד ואני אפן לך את כל נסנדיין.
טוב?

רוזי הוציא מין דבר שהיה לו רימת
של מלפפונים חמוצים. צורה של לבבי

בחשבון, צביטה א/orית את רוזי בזועזה.
היה שם סימן גדול של חסון גדור אבע-
בועות. שעוד לא גרא פלייל, ורוזי חרי
לה לillus והביטה בתהפון בזועזה
ובאורית.

„מה זה? שאלת א/orית.

רוזי אמרה משהו לא מוקן.

„מה? מה? מה?“

„פָתָה רוזי-גִּתְּה.“ אמרה רוזי בסכ-
לנות, אבל היא היתה צריכה ללמד את
אורית עברית.

„פָתָה רוזנינה? זה טוב?“

„כן.“ אמרה וחוספה לillus בפה סגור.
אורית שקללה, אם בדאי לה להחלה.

אורית רצתה לצחק ולשתף את כל
הבנות במישק, אבל בגד-הראש של רוזי
וז הפר את פכניתה. ובמקום שfatzlich
להצחיק את רוזי נעלטה גם אורית
רצינית ממד: „תראי, את אמרת לי
שאני אצטט אותך. צבוטומי, צטט אותך.
צבט. צביטה. לאצטט. בכתה.“ צביטה א/orית
את האoir צביטה סובבית. שיש בה כדי
لتחלש געת...

הצצול לשעור קרבי עי נשם דקה
או שיטים לנבי שחשאלית א/orית לקרה
את שרול החוצה של רוזי לתקע את
פניהם בחול, להתישב עליה. למשך בשע-
ריה ובקול חנק משחוקים למכות במו
שלא בקמה מאו ימי הgan...

תדרשים אחדים היו המשלים „בלגנו“.
במים ובבים התרוצצה דינה מזו לו ושם
עה מפל אחת מהן את נספור בזורה
שוניה. עד שחשאלית סוף סוף להשלים
ביגניהן. לרוזי לא נשארא דבר מכל הענין,
קלבד צלקת ורודה-לבקה על פיר...